

সেই

সেই

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

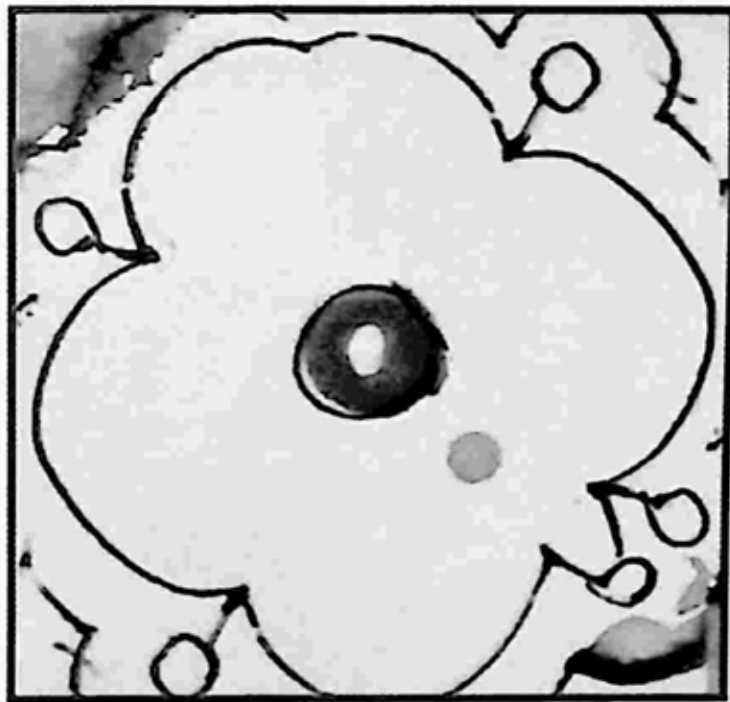
ISEN 978-99971-44-61-4

COVERDESIGN : NAYMYOSAY

မင်းလူ
ဖော်ကွာဝေး

အလွမ်း၌သာ
ခြေထောက်ပါလျှင်
ခြေရာရင်၌ထင်စေသတည်း

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဆိုသော အသံများသည် ကိုင်မည့်သူ မရှိသော တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး မှ ခေါင်းလောင်းသံလိုပင် နားထဲသို့ အဆက်မပြတ် ဝင်ရောက်နေသည်။

အဆောင်မှာ နေသော လူနှစ်ဆယ်ကျော်တို့ကလည်း ထိုစကားကို ပင် ပြောနေကြလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။

အချို့က အတင်းအဖျင်းသဘော အမနာပ ပြောကြခြင်း၊ တချို့က တော့ ပကတိဖြစ်နိုင်ခြေကို မှန်ကန်စွာ တွေးဆ ပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်၏။ စိမ်းဝါ ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့လိုပင် ယူဆသည်။

စိမ်းဝါသည် သူ့ကိုယ်သူ သိပ်လှသည်ဟု မထင်။ အသားညှိ စိမ့်စိမ့်၊ ကြည့်ကောင်းရုံမျှသာ ရှိကြောင်း သိသည်။

သူသည် မျိုးရိုးထင်ရှားသော မိဘမှ ပေါက်ဖွားလာခြင်းလည်း မဟုတ်။ ငွေကြေး ကြွယ်ဝ ချမ်းသာခြင်းလည်း မရှိ။ ပညာဂုဏ်လည်း ထူးထူးခြားခြား မရှိ။ အဝတ်အစား သားသားနားနား မဝတ်တတ်။ ပြင်ဆင် ခြယ်သခြင်း မလုပ်တတ်။

တကယ်တော့ စိမ်းဝါသည် တောသူ တစ်ပိုင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟူ၍သာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်ထားသည်။ စိမ်းဝါ ဆိုသော နာမည်ကလေး တစ်ခုသာ ထူးခြားမှုရှိသည်ဟု ပြောမည်ဆိုလျှင် ပြောလို့ရသည်။

သူ့လို သာမန်မိန်းကလေးတစ်ဦးကို မင်းလွင်ဦးလို လူမျိုးက စိတ်ဝင်စားသည် ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်လည်း စစ်မှန်သော စိတ်ဝင်စားမှုဟု ယုံကြည်ဖို့ ခက်သည်။

မင်းလွင်ဦးက ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ သား။ သူတို့၏ ရွှေဖိုဦး ရုပ်ရှင်က အောင်မြင်သော ဇာတ်ကားပေါင်းများစွာ ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။ ဂုဏ်သိက္ခာ အရရော ငွေရေးကြေးရေးအရရော ပြောစရာမရှိ။ မင်းလွင်ဦးကို သူဌေးသားလေးတစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် သူဌေးလောင်းကလေး တစ်ယောက်ဟု ပြောနိုင်သည်။

ဘွဲ့ရပြီးနောက် သူ့အစ်ကိုနှင့်အတူ ဖခင်၏ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းမှာ ဝင်ရောက် ကူညီနေသည်။ ပြီးတော့ မင်းလွင်ဦးက ရုပ်ချောသည်။ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ရှားပါးသော ဝါဝင်းသည့် အသားအရေ ရှိသည်။ တွေ့ရခဲသော ချောမောခြင်းနှင့် ယောက်ျားပီသခြင်းတို့ တွဲဖက်ပိုင်ဆိုင်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ခန္ဓာကျစ်လျစ် တောင့်တင်းသည်။ မိန်းကလေးတို့၏ စိတ်ကူးယဉ် အိမ်မက်ထဲတွင် မျှော်လင့် တောင့်တတတ်သည့် အရာအားလုံးနှင့် ပြည့်စုံသော သူဟု အဆောင်က မိန်းကလေးတွေက ပြောကြသည်။

စိမ်းဝါသည် သူတို့လောက် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မကြည့်မိသော်လည်း ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးကတည်းက စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်းစေသူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရသည်။

မင်းလွင်ဦးကို မြင်သည့်အခါတိုင်း ရင်ထဲသို့ လိပ်ပြာတစ်ကောင် ဖြတ်ပျံသန်းသွားသလို ခံစားရစေမြဲ။

သူ ရောက်လာပြီ ဆိုလျှင် အဆောင်က မိန်းကလေးတွေက သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ကုန်တတ်ကြသည်။ မသိမသာ ချောင်းကြည့်သူတွေ၊ သိသိသာသာ ထွက်ပြီး ဟန်ရေးပြသူတွေ၊ သူ ဒီနေ့ ဘာအဝတ်အစား ဝတ်လာသလဲ၊ ဘာအရောင်လဲ၊ ဟိုတစ်ခေါက် လာတုန်းကထက် ပိုသွားသလား၊ မျက်နှာပြည့်လာသလား အကဲခတ်ကြ၊ ငြင်းကြ ခုံကြသူတွေ။

တချို့ဆိုလျှင် သူ ဝတ်လာသည့် အဝတ်အစားတွေအကြောင်း စာရင်းပြုစုပြီး သူ ဘာအရောင်ကြိုက်တတ်သည်ဟု ခန့်မှန်းကြည့်ကြသည်။

တချို့ကတော့ သူ့ အရပ်ဘယ်လောက်ရှိသလဲ လောင်းကြေးစားကြေး လုပ်ကြ သည်။

သူ ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီးလျှင် အိမ်တက် သွားရာလမ်းရှိ သကြားပင် မှ အကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ငုံ့၍ ရှောင်သွားရကြောင်း သတိထားမိသူ တစ်ယောက် က သကြားပင်ကိုင်းသည် မြေပြင်မှ ဘယ်လောက် မြင့်ကြောင်း တိုင်းတာပြပြီး သူ့အရပ်သည် ငါးပေ ရှစ်လက်မ အထက်မှာ ရှိသည်ဟု သက်သေပြလိုက်နိုင် သည်။

သူ ဒီကို မကြာခဏ လာရောက်တတ်ခြင်းမှာ အလုပ်ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း သိကြသော်လည်း အဆောင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် ကို စိတ်ဝင်စားနေတာလည်း ပါနိုင်သည်ဟု ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေးတတ်ကြ သည်။ ထိုတစ်ယောက်ယောက်ထဲမှာ စိမ်းဝါကိုတော့ ဘယ်သူမှ ထည့်မတွက် ကြ။ ခုလို ရွေးချယ်ခံစားရင်းထဲက ပယ်ထုတ်ထားသော စိမ်းဝါ မှ မင်းလွင်ဦးက စိတ်ဝင်စားပါသည်ဟု သိကြရသောအခါ အားလုံး အကြီးအကျယ် အံ့ဩကုန် ကြသည်။ ပြီးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သော စိမ်းဝါ ကိုယ်တိုင်ကပင် သူ့ကိုယ်သူ ကန့်ကွက်မဲ ပေးခဲ့ လေသည်။

စိမ်းဝါ အခုနေသော အဆောင်၏ ပိုင်ရှင် ဦးခင်မောင်မြင့်၏ ဇနီး ဒေါ်နွယ်က စိမ်းဝါတို့နှင့် ဆွေနှီးမျိုးစပ်တော်သည်။

စိမ်းဝါက စာပေးစာယူသင်တန်း နောက်ဆုံးနှစ်မှာ တက်နေသည်။ တတိယနှစ် စာမေးပွဲဖြေခဲ့စဉ်က ဒေါ်နွယ်တို့အိမ်မှာ တည်းခဲ့သည်။

ဒေါ်နွယ်တို့က စိမ်းဝါကို သဘောကျသည်။ သူတို့မှာ သားသမီးလည်း မရှိ၊ အဆောင်မှာ အခန်းငှားနေသူများ၏ ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့ လူခွဲလည်း မရှိသဖြင့် စိမ်းဝါကို သူတို့အိမ်မှာပဲ နေစေချင်သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးနှစ် သင်တန်းတက်နေစဉ်အတွင်း သူတို့ဆီမှာ လာနေဖို့ ပြောသည်။ စိမ်းဝါကလည်း ရန်ကုန်မှာနေရင်း အလုပ်ရှာချင်နေသည်။ သို့ဖြင့် အဆောင်မှာ နေဖြစ်သွားသည်။ အမေကတော့ ရွာမှာ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်း တွေကြား နေရသဖြင့် စိတ်ပူစရာမရှိ။

အဆောင်လုပ်ထားသော အိမ်က နှစ်ထပ် ဖြစ်၏။ အောက်ထပ် တစ်ထပ်လုံးကို အခန်းတွေကန်ပြီး မိန်းကလေးများကို ငှားသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ ဦးခင်မောင်မြင့်တို့ လင်မယား၊ စိမ်းဝါနှင့် အခြားမိန်းကလေး သုံးယောက်တို့ နေကြသည်။ စိမ်းဝါက တစ်ခန်း၊ မိန်းကလေး သုံးယောက်က တစ်ခန်း ဖြစ်၏။

တချို့ မိန်းကလေးတွေက သုံးလေးယောက် စုပြီး ချက်စားကြသည်။ တချို့က ဒေါ်နွယ်ဆီမှာ ထမင်းလခပေးစားသည်။ ချက်ရေးပြုတ်ရေး ကိစ္စမှာလည်း မလစ်ဟင်းရအောင် စိမ်းဝါက အလိုက်သိစွာ ဝင်ကူတတ်သည်။

ဦးခင်မောင်မြင့်က ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဖြစ်၏။ ရွှေဖီဦးရုပ်ရှင်မှ ထုတ်လုပ်သော ဇာတ်ကားအားလုံးလိုလို၏ ဇာတ်ညွှန်းများကို သူပဲ ရေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ညွှန်းကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ အိမ်သို့ မင်းလွင်ဦးအဝင်အထွက် ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဒီမှာတင်ပဲ မင်းလွင်ဦးက စိမ်းဝါကို တွေ့မြင်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

စိမ်းဝါ တတိယနှစ် စာမေးပွဲဖြေဖို့ လာနေစဉ်အတွင်း ပထမဆုံး အကြိမ် ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ ဦးခင်မောင်မြင့်က မင်းလွင်ဦးအတွက် ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းသဖြင့် ဖျော်ပြီး သွားအပိုတွင် မင်းလွင်ဦးက စိမ်းဝါကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ စိမ်းဝါ ရင်ထဲ ရှိန်းခဲ ဖြစ်သွားသည်ကို အမှတ်ထင်ထင် ရှိလိုက်ရ၏။

ရွာကို ပြန်သွားပြီးနောက် မင်းလွင်ဦးဆီက အညှီရောင်သန်းသော မျက်လုံးများကို တစ်ခါ တစ်ခါ မြင်ယောင်မိတတ်သည်။

ရန်ကုန်မှာ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် မင်းလွင်ဦး ဆိုသော လူတစ်ယောက်ကြောင့်လည်း တစ်ကြောင်း ဟူ၍ စိမ်းဝါ ဝန်မခံရဲပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလွင်ဦးက စိမ်းဝါကို စိတ်ဝင်စားနေတာတော့ သေချာသည်။ ဦးခင်မောင်မြင့်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးသောအခါတွင် မင်းလွင်ဦး၏ အမူအရာ ရှိုးတိုးရှန်တန် ဖြစ်နေသည်။ နောက်တော့လည်း ဆုံသည့်အခါတိုင်း ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်တတ်သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ စိမ်းဝါ ဈေးကအပြန် မင်းလွင်ဦး၏ ဆန်နီ ကားကလေးက ဘေးမှာ ထိုးရပ်ပြီး-

“မစိမ်းဝါ အိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ သွားမလို့ပဲ၊ လိုက်ခဲ့လေ”

ဟုခေါ်သည်။

ငြင်းဖို့ မသင့်တော်သဖြင့် စိမ်းဝါ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ မင်းလွင်ဦးက ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးထားသဖြင့် ရှေ့ခန်းကပင် မင်းလွင်ဦး ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပါခဲ့သည်။

ထိုနေ့က မင်းလွင်ဦးနှင့် ကားတစ်စီးတည်း စီးလာခဲ့သော စိမ်းဝါကို မြင်သောအခါ အဆောင်က ကောင်မလေးတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြ သည်။

နောက်ကျတော့လည်း ဈေးကအပြန် မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် မင်းလွင်ဦး ကားနှင့် ဆုံတတ်ပြန်သည်။ ဒါဟာ မကြာခဏ လမ်းကြိုတာမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်။ စိမ်းဝါ ဈေးကအပြန်ကို တမင် တိုက်ဆိုင်အောင် ဖန်တီးယူခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှသည်။

စိမ်းဝါကို မင်းလွင်ဦးက စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း သေချာသွားသော အခါ အဆောင်က မိန်းကလေးတွေက မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။ အဆောင်မှာ မိန်းကလေး နှစ်ဆယ်လောက် ရှိသည်။ တချို့က ကျောင်းသူတွေ၊ တချို့က ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြ၏။ အားလုံး အရွယ်ကောင်းတွေချည်း။ လေး ငါးယောက်က တော်တော်လှကြသည်။ ကျန်သူများမှာလည်း သူနည်းသူဟန် ဖြင့် ပြေပြစ်တင့်တယ်ကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။

သူတို့ထဲက အတော်များများသည် မင်းလွင်ဦး၏ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင် ခွင့် ရနိုင်ကောင်းသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ အသီးသီး မျှော်လင့်ထားကြသူများ။

ဒီကြားထဲ သူတို့ကို ကျော်ပြီး သူတို့အမြင်အရ တောသူမလေး တစ်ယောက်၊ သာမန် ရွက်ကြမ်းရည်ကျိုလေး တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သော စိမ်းဝါ ဆီသို့ မင်းလွင်ဦး၏ အာရုံက စူးစိုက်သွားသောအခါ တုံ့ပြန်မှုအမျိုးမျိုး ဖြစ်လာသည်။

တချို့ကတော့ စိမ်းဝါကို ကံကောင်းသူဟု အသိအမှတ်ပြုပြီး အားကျ ကြသည်။

တချို့ကတော့ မနာလို ဖြစ်ကြသည်။ သူက ဘာမို့လို့လဲ။ ပဉ္စပါပီလို ဟာမျိုး ထင်ပါရဲ့။ မဟုတ်ဘူး။ သူက မင်းလွင်ဦးကို ကော်ဖီထဲ ဆေးခတ်ပြီး

ပြုစားထားလို့ ဖြစ်ရမယ်။ သူ့ ပင်ကိုယ်အရည်အချင်းနဲ့သာဆို ဟိုက ခြေထောက် နဲ့တောင် တို့မှာ မဟုတ်ဘူး။

စသည်ဖြင့် မကြားတကြား ပြောသံတွေ ကြားလာရသည်။ ရိုးရိုး အေးအေးလေး နေတတ်သူ၊ သဘောကောင်းသူ၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ် သူအဖြစ် အားလုံးက ခင်မင်ခဲ့ကြသော စိမ်းဝါကို ခုတော့ မင်းလွင်ဦးကြောင့် မုန်းတတ်သူတွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီ။

အပေါ်ထပ်မှာ နေကြသော ကျောင်းသူသုံးယောက်နှင့်တော့ ပြဿနာ မရှိ။ နှစ်ယောက်က သူ့အတွဲနှင့်သူ ရှိပြီးသား။

ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း စေ့စပ်ထားသူရှိပြီး ဖြစ်၏။ သူက အသက် လည်း ကြီးသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ လှိုင်နယ်မြေမှာ နည်းပြ ဆရာမလုပ်ရင်း မဟာဝိဇ္ဇာ ဆက်တက်နေသည်။ သူ့မှာမည်က မသန်းဝင်း။ အားလုံးက မမဝင်း ဟု ခေါ်ကြသည်။

သူက စိမ်းဝါကိုတော်တော်ချစ်သည်။ အစ်မရင်းတစ်ယောက်သဖွယ် စောင့်ရှောက်တတ်၏။

သူက တခြားသူတွေ ထင်သလို မထင်။ မင်းလွင်ဦးက စိမ်းဝါကို တကယ်ချစ်တာဟု ကောက်ချက်ချသည်။

“မမဝင်းက လူကဲခတ်တတ်ပါတယ် စိမ်းဝါရဲ့၊ မင်းလွင်ဦးရဲ့ပုံက ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေပုံစံ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ဒီကိုလာတဲ့အခါ မမဝင်း အကဲခတ် ကြည့် တယ်၊ ရှုပ်တတ်ပွေတတ်တဲ့ လူဆိုရင် တခြား မိန်းကလေးတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသလို လျှောက်ကြည့်မှာပေါ့၊ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ် မိန်းကလေး ကိုမှ တစ်ချက်ကလေး ဂရုမစိုက်ဘူး၊ စိမ်းဝါကိုပဲ”

“သူဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ၊ စိမ်းဝါမှ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ စိမ်းဝါကိုလည်း မမဝင်း အကဲခတ်ကြည့်နေတာပါ နော်၊ မင်းလွင်ဦးနဲ့တွေ့ရင် စိမ်းဝါ မူပြောင်းပြောင်းသွားတာ သိတာပေါ့”

“သူက စိမ်းဝါကို တကယ် စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာ ဘဲ၊ ဖြစ်နိုင်တာက တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ခေတ်ဆန်ဆန် မိန်းမချော မိန်းမလှလေး တွေနဲ့ပဲ တွဲနေရတာကို ငြီးငွေ့လာလို့ အသစ်အဆန်းသဘောမျိုး ခပ်တုံးတုံး ခပ်အအ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွဲကြည့်ချင်တာနဲ့ တူပါရဲ့”

“ဟော... စိတ်မဝင်စားဘူးလည်း ဆိုသေးရဲ့၊ ဒီထိအောင် လျှောက်
တွေ့ထားပြီးပြီကိုး”

စိမ်းဝါ ရှက်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှ ဖြစ်နေတာကို အစွန်းတစ်စ
ဖော်ပြမိလျက်သာ ဖြစ်သွားပြီ။ သူက မမဝင်းကလည်း ဆိုပြီး မသန်းဝင်း၏
လက်မောင်းကို အရှက်ပြေ ဆွဲလိမ်လိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော်က ကဗျာဝါသနာ ပါတယ်။ ကျောင်းမှာတုန်းက နံရံကပ် စာစောင်တို့ကျောင်းမဂ္ဂဇင်းတို့မှာ ကဗျာလေးတွေ ရေးတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီး လက်ရေးကဗျာ စာအုပ်ကလေးတွေလည်း ထုတ်ဖူးပါတယ်”

မင်းလွင်ဦးက ပြောသည်။ ခုလိုပင် အိမ်ကို ရောက်သည့်အခိုက် ဦးခင်မောင်မြင့်တို့ မရှိလျှင် စိမ်းဝါက ဧည့်ခံစကား ပြောရသည်။ များသော အားဖြင့် စိမ်းဝါ တစ်ယောက်တည်း စကားမပြော။ မမဝင်းကိုပါ ခေါ်ထားတတ် သည်။ စိမ်းဝါက စကားလည်း နည်းသူမို့ ဧည့်ခံရတာ အဆင်မသင့်လှ။ ဒီကြားထဲ မိမိကို စိတ်ဝင်စားသည်ဟု ဆိုသူ တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရခြင်း ဖြစ်၍ ပိုအနေခက်သည်။

မင်းလွင်ဦးသည် သူ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြောပြတတ်သည်။ သူ့ စိတ်နေစိတ်ထား၊ သူ့ ဝါသနာတွေကို စိမ်းဝါအား ကြိုတင်ဖွင့်ပြောထား သည့် သဘော။

ဒီနေ့တော့ မသန်းဝင်း မရှိ။ ဦးလေးနှင့် ဒေါ်လေးနွယ်တို့ကလည်း အပြင်ခဏ ထွက်သွားသည်။ မင်းလွင်ဦး လာလျှင် စောင့်ခိုင်းထားပါဟု ဦးလေး က မှာခဲ့သဖြင့် စိမ်းဝါ ဧည့်ခံထားရခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေရသည်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်းသည်။
အဆောင်က မိန်းကလေးတွေ သည်းသည်လှုပ်မယ် ဆိုလည်း လှုပ်စရာပဲ။
မင်းလွင်ဦး၏ လေသံ၊ ပြောဟန်ဆိုဟန်၊ လှုပ်ရှားပြုမူဟန်တို့သည် ဆွဲဆောင်
မှုအား သိပ်ကောင်းသည်။

အောက်ထပ်မှ တဒန်းဒန်းမြည်သံ ကြားရသည်။ တစ်ယောက်ယောက်
ဟင်းချက်ဖို့ ငရုတ်သီးထောင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။ မင်းလွင်ဦးနှင့် စိမ်းဝါတို့
နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေကြသည်ကို ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်သော အား
ဖြင့် တမင် အသံကို ပိုမြည်အောင် ဆောင့်အောင့်ပြီး ထောင်းနေခြင်းပင်။

သို့ရာတွင် စိမ်းဝါကတော့ ကျေးဇူးတောင် တင်မိသေးသည်။ ထိုအသံ
တွေသာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်မနေခဲ့လျှင် သူ့နှလုံးခုန်သံကို
မင်းလွင်ဦး ကြားသွားနိုင်လောက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာတုန်းက ထုတ်ခဲ့တဲ့ ကဗျာစာအုပ်လေး၊
လက်ဆောင်ပေးပါရစေ”

လက်ရေးကဗျာစာအုပ်လေး တစ်အုပ်ကို စားပွဲပေါ် ချပေးသည်။

“အဲဒီထဲမှာ မနေ့ညကမှ စပ်ခဲ့တဲ့ ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ကိုလည်း
မျက်နှာဖုံး အတွင်းဘက် စာမျက်နှာမှာ ထပ်ဖြည့်ရေးထည့်ပေးလိုက်တယ်”

စိမ်းဝါသည် စာအုပ်ကို ယောင်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ စာအုပ်
အဖုံး၏ အတွင်းဘက် စာမျက်နှာမှာ မင်လွင်ဦး၏ လက်ရေးဖြင့် -

အချစ်ဇာတ်ပွဲ
ကြုံတွေ့ဆဲမှာ
အသည်းမာယောင်
မလွမ်းပေါင်ဟု
ဟန်ဆောင်မရ
ဝင်္ဂုဒုက္ခလား
မဖုရားရယ်
ပြုစားရက်လွန်းလှတယ်နော်။

ဤသည်ကား မင်းလွင်ဦးက စိမ်းဝါကို ရည်းစားစာ ပေးလိုက်ခြင်း
ပင် ဖြစ်ပေသည်။

“စိမ်းဝါမှာ ရည်မှန်းထားတဲ့သူ ရှိပြီးသားလား ဟင်”

မင်းလွင်ဦးက မေးသည်။ စိမ်းဝါ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ စိမ်းဝါက သိပ်အေးစက်စက်နိုင်လွန်းလို့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိတာ၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်မှာ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးတယ် ပေါ့”

စိမ်းဝါက မဖြေ။

“အင်းလေ၊ စိမ်းဝါအနေနဲ့ ချက်ချင်း မဆုံးဖြတ်နိုင်တာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ရည် သွေးပြီး မပြောချင်ပါဘူး၊ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က ပြောတဲ့ စကားဟာ အမှန်ကန်ဆုံး ဖြစ်နိုင်သလို အလိမ်ညာဆုံးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုလည်း စုံစမ်းကြည့်ပါ၊ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် စိတ်ချ နိုင်ပြီ ဆိုမှ လက်ခံပါ၊ ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေပါ့မယ်”

မင်းလွင်ဦးက ယဉ်ကျေးသည်။ မာန်မာန မရှိ။

တစ်ခုပဲ ပြောစရာ ရှိသည်။ ခုနောက်ပိုင်း အိမ်ကို မကြာခဏ လာနေတတ်ခြင်းနှင့် ဈေးမှာ မကြာမကြာ လာစောင့်နေတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် တစ်ခုခုစားပါဦး၊ အအေးသောက်ပါဦး စသည်ဖြင့် ခေါ်တတ်သည့်။

ဒါကို အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိတတ်သူ တစ်ယောက် ဟူ၍တော့ စိမ်းဝါ မသတ်မှတ်ချင်ပါ။ မင်းလွင်ဦး၏ ဘဝသည် လိုတရသည့် အခြေမှာ ရှိသည်။ သူသာ အလိုရှိလျှင် မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေးတွေ ဒါဇင်ပေါင်းများစွာ အနက်မှ စိတ်ကြိုက် ရွေးနိုင်ခွင့် ရှိသည်။

ဒီလိုလူမျိုးက မိမိလို အညကြ တစ်ယောက်ကို ခုလောက် အရေးစိုက် နေတာကို အပြစ်ပြောလို့ မသင့်တော်။ မိမိသာ အသည်းလွယ်တတ်သူ ဆိုလျှင် မင်းလွင်ဦးကို ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမည်ပဲ။

ခုလို မင်းလွင်ဦးအပေါ် ဘက်လိုက်သည့် အတွေးမျိုး တွေးမိတာကိုက သူ့ဘက်ကို တစ်ဝက်ပါနေမှန်း သေချာလှသည်။ ကျန်တစ်ဝက်ကတော့ သံသယ။

မမဝင်းက မင်းလွင်ဦးဘက်မှ ထောက်ခံချက် ပေးထားသည်။ ရိုးသားပုံ ရပါတယ် ဟုဆို၏။ ဒါကိုတော့ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မြင်နိုင်သည်ပင်။ သံသယ ကတော့ ပျောက်မသွား။ ကိုယ့်ဘက်က အားနည်းချက် ရှိနေသူတို့၏ သဘော သဘာဝအတိုင်း သံသယကတော့ လုံးလုံး ကွယ်ပျောက်သွားတာမျိုး ဖြစ်နိုင် မည်မထင်။

ထူးခြားတာ တစ်ခု ရှိသည်။ မင်းလွင်ဦးနှင့် မိမိတို့ ကိစ္စကို ဦးလေး နှင့် ဒေါ်လေးတို့ မသိဘဲ နေမည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှ မပြောခဲ့ကြ။ လူကြီးပီပီ လူငယ်တွေကိစ္စ ဝင်မပါချင်လို့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေသလား။ သူတို့ကပဲ ကျိတ်ပြီး သဘောတူနေလို့လား။

ဒေါ်လေးကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ကြည့်ရ ကောင်းမလား စိတ်ကူးသည်။ ရန်ကုန်မှာတော့ ဦးလေးနှင့် ဒေါ်လေးတို့သာ မိမိ၏ အုပ်ထိန်းသူများ ဖြစ်သည်။ ပြောပြသင့်သည်။

သို့ရာတွင် ဒီလို ဖွင့်ပြောလိုက်တာကိုက မင်းလွင်ဦးအပေါ် စိတ်ဝင် စားမှု ရှိနေလို့ဟု ယူဆစရာ ဖြစ်နေ၏။

သို့ရာတွင် သူ့အနေဖြင့် ဖွင့်ပြောစရာတောင် မလိုခဲ့။ ဒေါ်လေးနွယ်က စပြီး မေးလာခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“မင်းလွင်ဦးနဲ့ နင်နဲ့က ဘယ်လိုလဲ”

စိမ်းဝါက အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြသည်။

“ဒီတော့ နင်က ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“စဉ်းစားနေတုန်းပဲ”

“သူ့ကို နင်လည်း သဘောကျတယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေး ရိပ်မိပါတယ်”

စိမ်းဝါက တိုက်ရိုက် ဝန်မခံဘဲ-

“ကျွန်မ သူ့ကို မယုံသေးဘူး ဒေါ်လေး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အခြေအနေချင်းက သိပ်ကွာခြားတယ်လေ”

“အင်း... နင် ဒီလိုပဲ တွေးမယ် ဆိုတာ သိလို့ ဒေါ်လေး ခုလို ဖွင့်မေးရတာပဲ၊ မင်းလွင်ဦး အကြောင်းကို ငါ့တူမ ဘယ်လောက် သိသလဲ”

“သိပ်မသိလို့ ခက်တာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ သူက ချမ်းသာတယ် ဆိုတာပဲ သိတယ်၊ အဲဒါကိုက မယုံကြည်လောက်တဲ့ အဓိကအချက်ပေါ့”

ဒေါ်လေးက ပြုံးသည်။

“မင်းလွင်ဦးက ရုပ်ဖြောင့်တာကြောင့်ကော မပါဘူးလား”

စိမ်းဝါက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“မင်းလွင်ဦး အကြောင်းကို ဒေါ်လေးတို့ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ နင့် ဦးလေးနဲ့ သူ့အဖေနဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိခဲ့ပြီပဲ၊ သူတို့အိမ် ဆိုတာ ကိုခင်မောင်မြင့်အဖို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းလွင်ဦးကလည်း ဒေါ်လေးတို့ရှေ့တွင် ကြီးလာခဲ့တာ”

ဒေါ်လေးက စိမ်းဝါကို ကြည့်သည်။ သိချင်နေသော မျက်နှာထားကို မြင်ရ၍ ကျေနပ်သွားပြီး-

“ကောင်လေးက ရိုးသားပါတယ်၊ သူ့ဌေးသားဆိုပြီး ကြားကြားဝါဝါ နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှုပ်ချင် ပွေ့ချင်တဲ့ စိတ်မျိုးလည်း မရှိဘူး၊ သူက ရုပ်ချောတော့ သူ့ကို ကြိုက်နေတဲ့ သူတွေတော့ အများကြီးပေါ့၊ တချို့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေကလည်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ သူကတော့ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါ့တူမ ဒီကို မရောက်ခင်ကတည်းက ဒီအဆောင်မှာ မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ၊ သူ ဒီကို လာတဲ့အခါ မိန်းကလေးတွေကို တစ်ချက်

ကလေးတောင် စောင်းခဲ့ကြည့်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ... နင့်ကျမှ တမ်းတမ်းစွဲ
ဖြစ်သွားတာ၊ နဖူးစာပါလို့ပဲ ဆိုရမလားပဲ ကွဲ့”

စိမ်းဝါသည် နားထောင်ရင်းက တလိုက်လိုက် ဖြစ်လာ၏။ သူ့မျက်လုံး
တွေကလည်း အရောင်တလက်လက် ထွက်လာသည်။ ဝမ်းသာမှုကို မျက်နှာ
ပေါ်မှာ ဖော်ပြမိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးတော့မှ ဒေါ်လေးက သူ့အချစ်ရေးကိစ္စကို ပြောနေတာပါလား
ဟု တွေးမိပြီး ရှက်ဖို့ သတိရသွား၏။ ရုတ်တရက် မျက်နှာကလေး ရဲခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။

“ဒေါ်လေးကတော့ သဘောတူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သော အချိန်မှာပင် သူ ဖျတ်ခနဲ ထပြီး အခန်းထဲ
ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ပြေးမိလေ၏။

မင်းလွင်ဦးကို ယုံကြည် စိတ်ချသွားရပြီ။ ဒါဆိုလျှင် သူ့အချစ်ကို
လက်ခံလိုက်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေး။ သူ့ဘက်က ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိတာ
သိရပြီးတော့ ကိုယ့်ဘက်က ကိစ္စကိုလည်း သူ သိအောင် ပြောပြထားဖို့ လို
သည်။

တစ်ခါက အဖြစ်အပျက် တစ်ခု။

သူ့အနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ မခံစားရတော့သည့်တိုင်၊ ထိုအကြောင်းကို
တစ်ခါတလေမှသာ ခဏလောက် သတိရမိသည့်တိုင်၊ ခုချိန်မှာ သူ့စိတ်ထဲ
ရှင်းလင်းနေပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာကိုတော့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့
မရ။ ရုပ်ရှင်ဖလင်ကော်ပြားလို မလိုချင်သည့် အခန်းကို ဖြတ်ထုတ်ပစ်လို့
ရတာမျိုးမဟုတ်။

ဒါကို ခုကတည်းက ဖွင့်ပြောပြထားရမည်။ အထူးသဖြင့် မင်းလွင်ဦး
လို လူမျိုးကို ဖွင့်ပြောပြထားရမည်။

ထို့ကြောင့်.....။

ကိုမင်းလွင်ဦးရှင်

အစစ အရာရာ စဉ်းစားပြီးမှ ဒီစာကို ရေးလိုက်ခြင်းပါပဲ။ ဒီစာဟာ ကျွန်မ ပေးတဲ့ အဖြေဖြစ်သလို ကျွန်မဘက်က မေးတဲ့ မေးခွန်းလည်း ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဖတ်ရင်းနဲ့ သိလာပါလိမ့်မယ်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အစက သူ့မေတ္တာကို မယုံရဲခဲ့ဘူး။ ယောက်ျားတွေဟာ အချစ်ကို မျက်စိနဲ့ ရွေးကြတယ်၊ မိန်းမတွေက တော့ နားနဲ့ ရွေးသင့်တယ်လို့ အဆို ရှိပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အချစ်ကို မျက်စိနဲ့ ရွေးပြီး နားနဲ့ အတည်ပြုခဲ့တာပါ။

ကိုမင်းလွင်ဦးရဲ့ မေတ္တာကို အခုတော့ ကျွန်မ ယုံပါပြီ။ ဒါပေမဲ့.....

အချစ် ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုကို ဝယ်ယူဖို့ စရန်ပေးတဲ့ သဘောလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အချိန်မရွေး ပျက်ပြယ်သွားနိုင်ပါတယ်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရတာလဲ ဆိုတော့ အလျင်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး၊ မသိဖူးခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ နောင်တစ်သက်လုံး အတူတူနေသွားကြဖို့ ကိစ္စမှာ အခက်အခဲတွေ ရှိနိုင်တယ် ထင်လို့ပါ။

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိဖို့ လိုပါတယ်။ တစ်ယောက် စရိုက်ကို တစ်ယောက်က နားလည်ဖို့ လိုပါတယ်။ တစ်ယောက်အပြစ်ကို တစ်ယောက် ခွင့်လွှတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ တစ်ယောက် အသိုက်အဝန်းမှာ တစ်ယောက်က ဝင်ဆံ့ဖို့ လိုပါတယ်။

ကိုမင်းလွင်ဦး ထပ်ပြီး စဉ်းစားလို့ရအောင် ကျွန်မအကြောင်း ပြောပြ ပါရစေ။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အခြေအနေချင်း သိပ်ကွာခြားလွန်း လှပါ တယ်။ ကျွန်မမှာ အဖေ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့မှာ ရှိတဲ့ လယ်ကလေးကို အငှားချထားပြီး ရတဲ့ငွေနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် ထိုင်စားသောက်ကြရတယ်။

ကျွန်မ အခုလို ရန်ကုန် လာနေတာကလည်း အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေဖို့ ပါပဲ။ ဦးလေးတို့၊ ဒေါ်လေးတို့က ကျွေးထားလို့သာ စာပေးစာယူသင်တန်း ကို ဖြောင့်ဖြောင့် တက်နေနိုင်တာပါ။ ကျွန်မရဲ့တစ်လ အသုံးစရိတ်ဟာ ကိုမင်းလွင်ဦးရဲ့ တစ်မနက်စာတောင် ရှိပါ့မလား။

နောက်တစ်ချက် ပြောလိုတာက အရေးအကြီးဆုံး အချက်ပါ။ သေသေချာချာ ဖတ်စေချင်ပါတယ်။

ဟိုတစ်ခါ ရည်မှန်းထားတဲ့သူ ရှိသလားလို့ သူ မေးတုန်းက ကျွန်မ ခေါင်းခါခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတုန်းကတော့ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ် ဆိုတာ အခု ပြောပါရစေ။

အဲဒီလူက ကျွန်မကို တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့တယ်လို့ ထင်မိ တယ်။ ကျွန်မကလည်း နည်းနည်းငယ်သေးတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ သူက ကျွန်မထက် ပိုပြီး လှတဲ့ ချမ်းသာတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို တွေ့တော့ ကျွန်မကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘူးလေ။

ကျွန်မ မငိုပါဘူး။ ကိုယ့်မိုက်ပြစ် ကိုယ်ခံ ဆိုပြီး ကြိတ်မှိတ်ခံခဲ့ပါ တယ်။ သူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ကာလအတွင်းမှာ ကျွန်မဟာ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ ဣန္ဒြေကို တစ်ဆံ့ခြည်မျှင်မျှ မစွန်းထင်းအောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့တာကိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေးဇူးတင်ရပါသေးတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗမာမိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ရည်းစား ပျက်ခဲ့

ဖူးတယ် ဆိုတာ အလွယ်တကူ ပယ်ဖျက်ပစ်လို့ ရတဲ့ ချွတ်ယွင်းချက် တစ်ခု မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။

ကိုမင်းလွင်ဦး ကျွန်မအပေါ် ထားတဲ့ မေတ္တာဟာ ဖြူစင် သန့်ရှင်း တယ်လို့ သိရတော့ ကျွန်မနဲ့ မတန်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတယ်။ ကိုမင်းလွင်ဦး ဟာ စီးပွားရေးအရရော၊ ရုပ်ရည်အရရော၊ ဖြူစင်မှု အပိုင်းမှာရော အောက်တက် က ကျွန်မထက် အဆမတန် သာနေပါတယ်။ ကိုမင်းလွင်ဦး ဘက်ကသာ နှစ်နာစရာ ရှိနေပါတယ်။

ကျွန်မလို ဆင်းဆင်းရဲရဲ၊ ရုပ်မလှတဲ့ ရည်းစားပျက်မ တစ်ယောက် ကို အရေးစိုက် မနေပါနဲ့တော့။ ကိုမင်းလွင်ဦးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ တန်းတူရည်တူ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။

ကျွန်မကို နှမလေး တစ်ယောက်လိုသာ ဆက်ချစ်နိုင်မယ် ဆိုရင် ကျေးဇူးတင်မှာပါ။

ခင်မင်တဲ့
စိမ်းဝါ

အမေ့ကို သတိရသည့် အခါတိုင်း ဒီနေရာသို့ လာလေ့ ရှိသည်။
 အိမ်ရှေ့က မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း အတွင်းဘက်သို့ လာခဲ့လျှင် တဖြည်း
 ဖြည်း အိမ်တွေ ကျလာသည်။

ထို့နောက် စံပယ်ခြံကြီး ရှိ၏။ ပြီးတော့ ကန်စွန်းခင်း။ နောက်
 မီးရထားလမ်းနှင့် ဟိုဘက်မှာတော့ ကွင်းပြင်ကြီး ဖြစ်၏။ ကန်စွန်းခင်း အစပ်
 မှာ မန်ကျည်းပင်ကြီး ရှိ၏။

ထိုအရိပ်မှာ ရပ်ကွက်ဘက် ကျောပေး ထိုင်လိုက်လျှင် မြို့ပြ၏
 အငွေ့အသက်များ လုံးဝ ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။ ထိုနေရာမှ ကွင်းပြင်ကြီး
 ဆီ မျှော်ကြည့်ရသည်မှာ သူတို့မြို့ကလေးအနီးမှ မြင်ကွင်းမျိုးပင် ဖြစ်၏။

ခုတစ်ခါတော့ အမေ့ကို သတိရတာ တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်
 ချေ။ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး တွေးချင်၊ ငေးချင်သော
 ကြောင့်ဖြစ်၏။ အိမ်မှာ ဆိုလျှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးခွင့်၊ ငေးခွင့် မရ။
 တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ အခန်းအောင်းနေလျှင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
 အကျဉ်းချထားသကဲ့သို့သာ ဖြစ်နေပြန်သည်။

သူ စာရေးလိုက်ပြီးနောက် မင်းလွင်ဦးသည် ရက်ပေါင်း အတော် ကြာအောင် ပျောက်ကွယ်နေလေသည်။ သူ့ စာထဲက အကြောင်းအရာတွေ ကြောင့် သူ့အပေါ် စိတ်ပျက်သွားပြီ ထင်၏။

အိမ်မှာနေလျှင် စိတ်ကျဉ်းကျပ် လွန်းလှသည်။ အဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုး ပါသော မျက်လုံးများဖြင့် အကြည့်ခံရတတ်သည်။

မင်းလွင်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အပေါ် မနာလို ဖြစ်နေသူတွေက ‘ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ မတန်တာ မှန်းချင်တဲ့ ကောင်မ၊ ခုတော့ ခံရပြီ မဟုတ်လား’ ဆိုသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်ကြသည်။

သူ့အနားက ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း တမင်တကာ လှောင်ရယ် ရယ် သွားတာမျိုးလည်း ကြုံရသည်။

တချို့ကတော့ သူ့ကို သနားသဖြင့် ကြည့်ကြ၏။ တကယ်တမ်း သူ ဘာဖြစ်နေသည်ကို တိတိကျကျ သိကြသည်တော့ မဟုတ်။ သူ့အမှုအရာ ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိခြင်းကို အကဲခတ်၍ အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက် ပေးနေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဟန်ဆောင် မကောင်းသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ဖို့သာ ရှိ တော့သည်။

မမဝင်းကတော့ သူ့မှာ စိတ်သောက တစ်ခုခု ရှိနေတာ ရိပ်မိသဖြင့် မေးသည်။ သူက ပြောပြလိုက်သည်။

“ငါ့ညီမက ညံ့သေးတာကိုး၊ ဟိုအလျင်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ဘာဖြစ် လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်ရတာလဲ”

“စိမ်းဝါ သူ့ကို မညာချင်ဘူး”

“ညာမပြောတတ်ဘူး ဆိုတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖွင့်ပြော တာ နည်းနည်းစောသွားတယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဆိုတာ နောက်ကျပြီး အသိပေး လေ ကောင်းလေပဲ”

“ကိုယ်က မပြောဘဲ သူ့ဘာသာ သိသွားရင် ပိုဆိုးမှာပေါ့၊ စိမ်းဝါက သူ့ကို ညာထားတယ် ဆိုပြီး သူ စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“ဒါ ညာတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အသိမပေးတာပဲ ရှိတာပဲ”

“ဘာထူးလဲ မမဝင်းရယ်”

“ထူးတာပေါ့၊ ကဲ... မင်းလွင်ဦးက စိမ်းဝါကို ချစ်ဦးသူ ရှိခဲ့ဖူးလား လို့ မေးဖူးလား”

စိမ်းဝါ ခေါင်းခါပြသည်။

“သူက မမေးလို့ ကိုယ်က မဖြေတာ၊ ညာတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သိသင့် သိထိုက်တာတော့ ပြောပြထားရမှာပေါ့”

“ဒါဆို သူကကော သူ့မှာ ချစ်သူ ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ မရှိဖူးဘူး ဆိုတာ စိမ်းဝါကို ပြောပြသလား”

စိမ်းဝါ မဖြေ။

“သူကလည်း ပြောမပြဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း ပြောစရာ မလိုဘူးပေါ့၊ ဒီလိုဟာမျိုးက မသိလိုက် မသိဘာသာနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ သူ သံသယ ရှိရင် သူ့ဘာသာ စုံစမ်းလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မနေနိုင်လို့ ဖွင့်မေးလာ လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ဝန်ခံလိုက်ပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ စိတ်ဆိုး လိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ ခဏတော့ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ အလျင်က ဖွင့်မပြောတာကို သိသွားရင် ကျွန်မကို ပစ်သွားမှာ ကြောက်လို့ ရှင်နဲ့ အလွဲ မခံနိုင်လို့လို့ပြော၊ သူတို့ ကျေနပ်သွားရော”

“မမဝင်းကော ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့သလား”

“မမဝင်းက ဒီတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပဲ၊ သူကလည်း ဒါကို သိထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျား ဆိုတာ တစ်မျိုးဟာ၊ ပါးစပ်က ပြောတော့သာ မှဲ့တစ်ပေါက် အစွန်းမခံနိုင်ဘူး ဘာညာ ပြောတာ၊ တကယ်ကျတော့ အပြစ် အနာဆာလေး နည်းနည်းရှိတဲ့ မိန်းမမျိုးကိုမှ ပိုချစ်တတ်တယ်၊ အဲ... ဒီအယူအဆအရ ဆိုရင်တော့ ငါ့ညီမကိုလည်း သူ မချစ်ဘဲ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကောင်းတယ်ကွဲ့၊ ယောက်ျားတွေကို ထိန်းချုပ်ထား ဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းက သူတို့ ရင်ထဲကို သံသယလေး တစ်ခု ထည့်ပေးထား တဲ့ နည်းပဲ”

“တော်ပါတော့ မမဝင်းရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မမဝင်း အမျိုးသား ရန်ကုန် ဆင်းမလာတာ ကြာသွား

ရင် ကျောင်းမှာ ကောင်လေး တစ်ယောက်က မမဝင်း ခြင်းတောင်းထဲ စာလိုက် ထည့်ပေးလို့ ဆိုပြီး စာထဲ ထည့်ရေးလိုက်တာပဲ၊ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ကြာရင် သူ ပေါက်ချလာရောဟေ့’

မမဝင်း ပြောခဲ့သလို မိမိအကြောင်း မင်းလွင်ဦးကို ဖွင့်ပြောခဲ့တာ မှားသွားသလား။ အပြစ်အနာအဆာကလေး ရှိတဲ့ မိန်းမကို ပိုချစ်တတ်ကြ တယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာမလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလွင်ဦးကတော့ ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေ၏။

ဒါကို ဒေါ်လေးနွယ်လည်း ရိပ်မိပါလိမ့်မည်။ စိမ်းဝါကို ဘာမှတော့ မမေးသေး။ အကဲခတ် ကြည့်နေရုံသာ ရှိသည်။

သူ့မှာ ချစ်ဦးသူ ရှိကြောင်း သိသွားသောအခါ မင်းလွင်ဦး တော်တော် ခံစားရလိမ့်မည် ထင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် သူလို ရွှေမင်းသားလေး တစ်ယောက် က ရည်းစားပျက်မကိုမှ ချစ်မိရကောင်းလားဟု မခံချိမခံသာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေ မည်။ စိမ်းဝါလို ဘာမဟုတ်သည့် ကောင်မမျိုးလေးအတွက် အချိန်ကုန်ခံ၍ တွေးချင်မှလည်း တွေးမည်။ ခုလောက်ဆို တခြား မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပျော်ရွှင် ရယ်မောစွာ စကားတွေ ပြောချင် ပြောနေလိမ့်မည်။

ကိုယ့်မှာသာ နောင်တတွေ ရလိုရ၊ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျလိုကျ။ မျှော်လင့် ချက် ထားလိုက်၊ မွဲလိုက်။

မင်းလွင်ဦးကို မပြတ် သတိရမိတာတော့ အမှန်ပင်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ မတန်မရာကိုမှ မှန်းချင်တဲ့ ကောင်မ၊ သေလိုက် ပါလား ဆိုသော အောက်ထပ်က မိန်းကလေးတွေ ပြောတာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်ဟု ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ရှုတ်ချမိသေးသည်။

လွမ်းတာကတော့ လွမ်းတာပါပဲ။

မင်းလွင်ဦး၏ ကဗျာစာအုပ်ထဲက ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ကို သတိရ မိ၏။

မာယာလှိုင်းလုံး
ဝုန်းဝုန်းရိုက်ခတ်
မူးမိုက်ကျပ်မော
ရက်စက်သောအား

နှလုံးသားအက်
မိုးရေစက်တွေ
ကျုပ်မျက်ရည်ပါ
ဝေဒနာကောင်ကို
မကြင်နာတောင်
ကန်ပေါင်မကျိုး
ရေမတိုးအောင်
လွမ်းမိုးရပ်စဲပေးပါတော့။

မြို့ပတ်ရထားတစ်စင်း ဖြတ်သွားသည်။ ရထားလမ်းနှင့် အတော်
အတန် ဝေးသည့်တိုင် ရထားတွဲတွေကပဲ အိုဟောင်းနေကြလို့လား၊ သံလမ်း
တွေကပဲ မကောင်းတော့လို့လား မသိ။ တဂျန်းဂျန်းမြည်သံကို ကောင်းကောင်း
ကြားနေရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပထမအကြိမ် ခေါ်လိုက်သည်ကို စိမ်းဝါ
မကြားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“စိမ်းဝါ”

ရထားကို ငေးကြည့်နေရာမှ အသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။
စိမ်းဝါ အံ့သြသွား၏။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် သူ လာကိုလာရမည်ဟု ကြိုသိနေသူ
တစ်ယောက်လို အံ့သြစိတ် ပြေသွားပြန်၏။

မင်းလွင်ဦးသည် ခါတိုင်းနေ့တွေလို စပျိုရှုပ်သော်လည်းကောင်း၊ အင်္ကျီ
လက်တိုသော်လည်းကောင်း ဝတ်ထား။ စတစ်ကော်လာနှင့် အင်္ကျီအဖြူ
လက်ရှည်နှင့် ကချင် လုံချည် နက်ပြာရင့်ကို ဝတ်ထား၏။

ခုလိုဝတ်ထားမှ သူ ပို၍ ချောမော ခန့်ညားနေသည်ကို စိမ်းဝါ
သတိပြုမိအောင် ပြုမိသေးသည်။

“ဒီဘက် လမ်းလျှောက် ထွက်သွားတယ်လို့ မမဝင်းက ပြောလို့
လိုက်လာတာ”

အိမ်မှာလို ကုလားထိုင်တွေ မရှိသဖြင့် ထိုင်ပါဟု ခရီးဦးကြိုသော
စကား မပြောဖြစ်။ ဘာတွေ ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ရမှန်းလည်း မသိ။ ကိုမင်းလွင်

ရယ် ဆိုပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်ချင်စိတ်ကိုသာ တားဆီးထားဖို့ လိုအပ်သည်။

မင်းလွင်ဦးကလည်း စိမ်းဝါဘေးမှာ ဝင်မထိုင်။ မန်ကျည်းပင်ကို လက်ထောက်၍ ရပ်လျက်ပင် နေသည်။

ရထားသံသည် သဲ့သဲ့မျှ ကြားနေရပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“စိမ်းဝါ ဘာတွေ တွေးနေသလဲ ဟင်၊ ကျွန်တော် ရောက်နေတာ တစ်အောင့်လောက် ရှိသွားပြီ၊ အတွေးပျက်မှာစိုးလို့ စောင့်နေတာ”

“ရှင်၊ ဟို...ဘာမှ မတွေးပါဘူး”

ပြောပြီးမှ အမေ့ကို သတိရလို့ပါလို့ ပြောလိုက်ရ အကောင်းသားဟု စဉ်းစားမိသည်။

“ကျွန်တော် စိမ်းဝါဆီ မလာဘဲ နေခဲ့တာကို ဘယ်လို ထင်သလဲဟင်”

စိမ်းဝါ မဖြေ။ ခေါင်းပဲ ငုံ့ထားသည်။ မင်းလွင်ဦး၏ ခြေထောက်များကို ကြည့်မိသည်။ ကတ္တီပါ ဖိနပ်အကောင်းစား စီးထားသော မင်းလွင်ဦး၏ ခြေထောက်များသည် မိမိ ခြေထောက်များထက်တောင် ပိုကြည့်လို့ ကောင်းသေးသည်ဟု ထင်သည်။

“စိမ်းဝါရဲ့ စာထဲမှာ ပါတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်...”

စိမ်းဝါ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။ မင်းလွင်ဦး စကားမဆုံးသေး။

“... တယ်လို့များ ထင်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချဖို့ ခက်နေလို့ စိမ်းဝါဆီ မလာဘဲ နေတယ်လို့ကော ထင်နေသလား၊ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး”

စိမ်းဝါသည် ရေဒီယိုမှ အရေးကြီးသော သတင်းကြေညာချက် တစ်ခုကို နားထောင်နေသလို စကားတစ်လုံးချင်းကို သတိပြု မှတ်သားနေ၏။

မင်းလွင်ဦးကိုလည်း ရေဒီယိုတစ်လုံးလို သဘောထားမိသလား မသိ။ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။ ရေဒီယို ဆိုသည်မှာ သူ လွင့်ထုတ်သမျှကိုသာ နားထောင်ရပြီး ကိုယ်က ပြန်ပြောလို့ မရဘူး မဟုတ်လား။

မင်းလွင်ဦး ဆက်ပြောသည်။

‘စာထဲမှာ ကျွန်တော် သတိမပြုခဲ့မိတဲ့ အချက်တစ်ချက် ပါလာတော့ အံ့ဩသွားတယ်။ လူတိုင်းမှာ အတိတ်က ဖြစ်ရပ် တစ်ခုခု ရှိနေနိုင်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် မေ့နေခဲ့လို့ပေါ့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် နည်းနည်းတော့ တုန်လှုပ် သွားမိတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချက်ကြောင့်တော့ ကျွန်တော့် မေတ္တာဟာ နည်းနည်းမှ ပွန်းပဲ့ လျော့ပါးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ယုံစေချင် တယ်။ ခုလို စိမ်းဝါက ဖွင့်ပြောခဲ့တဲ့အတွက် စိမ်းဝါရဲ့ ရိုးသားမှုကိုတောင် ပိုလို့ အသိအမှတ် ပြုရပါသေးတယ်”

စိမ်းဝါ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာသည်။ စကားတစ်ခုခု ပြောဖို့ ဟန်ပြင်ခြင်း ဖြစ်၏။ စကားစဖို့ ခက်နေကြောင်း မင်းလွင်ဦး ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်-

“စိမ်းဝါ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

စိမ်းဝါ သက်မတစ်ချက် ရှိုက်ပြီး-

“တစ်နေ့နေ့ကျရင် စိမ်းဝါရဲ့ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်ကို အပြစ်ရှာပြီး မုန်းသွားမှာလား”

“ဘယ်တော့မှ မမုန်းပါဘူး”

“တကယ်လို့ မုန်းသွားရင်တောင် စိမ်းဝါ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်မှာပါ”
မင်းလွင်ဦးသည် စိမ်းဝါဘေးမှာ ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်မှာကော ချစ်ဦးသူ ရှိခဲ့ဖူးသလားလို့ မမေးတော့ဘူး လား”

“သူ့ကို စိမ်းဝါ ယုံပါတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ချစ်ဦးသူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူက ကျွန်တော့် ထက် အသက်ကြီးတယ်။ တစ်ဖက်သတ် အချစ်ပါပဲလေ။ သူကတော့ ကျွန်တော့် ကို ကလေးတစ်ယောက်လောက်ပဲ သဘောထားတာ။ သူ နောက်တော့ လူကြီး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားတာပါပဲ။ တကယ်တော့ ပထမဆုံး ရည်းစား ထားရတာ စက်ဘီးစီး သင်ရသလိုပါပဲ။ အလဲအပြု အကွဲအပြဲ ရှိတတ်တာချည်း ပဲပေါ့”

စိမ်းဝါ ထူးထူးခြားခြား ခံစားရပုံ မပေါ်။ မင်းလွင်ဦးမှာ တစ်ယောက် ထက်မကတောင် ရှိချင် ရှိခဲ့လိမ့်မည်ဟု တွက်ထားပြီးသောကြောင့်လား။ ဘာမဆို ခွင့်လွှတ်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိခဲ့ပြီးသောကြောင့်လား မသိရ။

စိမ်းဝါက မင်းလွင်ဦးကို တစ်ချက် ခိုးကြည့်သည်။

မင်းလွင်ဦးက စိမ်းဝါ၏ လက်ကလေးကို ကြည့်နေသည်။

စိမ်းဝါသည် သူ့လက်တွေကို သိပ်လှသည်ဟု မထင်။ ထို့ကြောင့် မသိမသာ လက်သီးဆုပ်ပြီး ကွယ်ဝှက်ထားလိုက်သည်။ တကယ်တော့ မင်းလွင်ဦးသည် စိမ်းဝါ၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရ ကောင်းမလားဟု တွေးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

“ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိ တော့ဘူးပေါ့ နော်၊ ကျွန်တော့်ကို ချစ်နိုင်ပြီပေါ့ နော်”

မင်းလွင်ဦး အမေးကို စိမ်းဝါ မဖြေသေး။ ခဏကြာသောအခါ မင်းလွင်ဦး ထပ်မေးမည် အပြုမှာပင် စိမ်းဝါက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ကန်စွန်းခင်းထဲမှာ ရေခန်းနေသော်လည်း အစိုဓာတ်က ရှိနေတုန်း။ ကန်စွန်းပွင့်ကလေးများ ဟိုတစ်ပွင့်၊ ဒီတစ်ပွင့် ရှိနေသည်။

လူတို့သည် ကန်စွန်းပွင့်ထက် ကန်စွန်းရွက်ကိုသာ ပိုသိကြသည်။ ပို၍ တန်ဖိုးထားတတ်ကြသည်။

မင်းလွင်ဦးကတော့ ကန်စွန်းပွင့်ကိုမှ တန်ဖိုးထားတတ်သူ တစ်ယောက် ပင်တည်း။

မင်းလွင်ဦးနှင့် စိမ်းဝါတို့ အဆင်ပြေသွားကြသည့် အကြောင်းကို သိရတော့ မမဝင်း အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။ စိမ်းဝါ၏ ကိုယ်ကလေးကို အတင်းပွေ့ဖက်ပြီး...

“မမဝင်း မပြောဘူးလား၊ သူ စိမ်းဝါကို မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူးလို့”

“ဒါပေမဲ့ မမဝင်း ပေးတဲ့နည်းကို သုံးလိုတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“အမယ်... ကောင်မလေး၊ အားကိုးရှိလို့ ဘက်ကန်ပြီ ပေါ့လေ”

စိမ်းဝါက ရယ်နေသည်။

“ရယ်ပါ၊ ရယ်ပါ၊ အခုတော့ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ပြီပေါ့၊ ဟိုရက်တွေ တုန်းကများ မမဝင်းမှာ သူ့ကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေရတယ်၊ အဆိပ်ပဲ သောက်သေ မလား၊ ရေမရှိတဲ့ ကန်စွန်းခင်းထဲပဲ ခုန်ချမလားလို့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမဝင်း သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ ငါ့ညီမတို့ ချစ်ခရီး သာယာဖြောင့်ဖြူးပါစေ၊ အိုအောင် မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ၊ ကလေးတွေလည်း တစ်ဒါဇင်လောက် မွေး...”

“အို... မမဝင်းကလည်း”

မမဝင်း၏ ပါးစပ်ကို စိမ်းဝါက အတင်း ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဒေါ်လေးနွယ်ကလည်း စိမ်းဝါတို့ ကိစ္စကို ကျေနပ် ဝမ်းသာသည်။

“ငါ့တူမက သိပ်ကံကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ မင်းလွင်ဦးလို့

mgyoe.com

ယောက်ျားမျိုးက သိပ်ရှားတယ်၊ အင်း... ညည်းမှာ ကောင်းစားမယ့် ဇာတာကို ပါတာပဲအေး၊ အမေကြီးကိုတော့ ပစ်မထားနဲ့နော်၊ အင်းလေ... ငါ့တူမက လိမ္မာ ပါတယ်’

ဟု ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးပြီး ပြောသည်။

ဦးလေး ဦးခင်မောင်မြင့်ကတော့ ဘာမှ မသိသလို နေနေသည်။ သို့ရာတွင် မင်းလွင်ဦးက ဦးလေးကို အကုန်ဖွင့် ပြောခဲ့မှာ စိမ်းဝါ သိနေ၏။ မင်းလွင်ဦး အိမ်ကို လာသည့်အခါ ဦးလေးက အလုပ်ကိစ္စ ခဏတစ်ဖြုတ် ပြောပြီး ရှောင်ထွက်သွားတတ်သည်။

တစ်ခါတလေကတော့ မင်းလွင်ဦးကို စသည်။ မင်းလွင်ဦးက အကြောင်း ရှာပြီး လာတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဖေဖေက ဇာတ်ညွှန်းအခြေအနေ မေးခိုင်းလို့။”

“ဘာ... မနေ့ကပဲ မင်းအဖေကို ငါ သေသေချာချာ ပြောခဲ့တာပဲ၊ လကန်ရင် အပြီးသတ်မယ်လို့၊ အဲဒီတုန်းက ဘေးမှာ မင်းလည်း ရှိနေတာပဲ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီနေ့ တကူးတက လာမေးရပြန်တာလဲ”

မင်းလွင်ဦးက ရှက်ရယ်ရယ်ပြီး-

“ဒီဘက်လည်း လမ်းကြုံတာနဲ့ ဝင်လာတာပါ ဆရာမြင့်ရဲ့။”

“ဘယ်လို လမ်းကြုံတာလဲကွ၊ မင်းအဖေက စီးကရက်ဘူး ဝယ်ခိုင်း လို့ ငါတို့လမ်းထဲက ဆိုင်မှာ လာဝယ်ရင်း လမ်းကြုံတာမျိုးလား”

ဦးလေးက ပြုံးစိစိ ပြောသည်။ မင်းလွင်ဦးအတွက် ကော်ဖီ လာပို့ သော စိမ်းဝါ မျက်နှာ အထားရ ခက်သွားသည်။

နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း ဦးလေးက စိမ်းဝါကို ဖွင့်မမေးဘဲ မင်းလွင်ဦးနှင့် ကိစ္စကို အသိအမှတ် ပြုထားသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်သွား၏။

မင်းလွင်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ မျှော်လင့်ချက် ထားနေကြသော အဆောင် က မိန်းကလေးတွေ သူတို့ မအောင်မြင်နိုင်တော့မှန်း သိသွားကြသည်။

တချို့က စိမ်းဝါကို အားကျကြသည်။ တချို့ကတော့ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ မနာလို ဖြစ်ကြ၏။

စိမ်းဝါကတော့ ကိုယ်က အောင်နိုင်သူပဲ ဆိုပြီး ဝင့်ဝင့်ဝါဝါ မနေ။ တစ်ချိန်က အမနာပ ပြောခဲ့ကြတာကို ပြန်ပြီး လက်စားချေဖို့လည်း စိတ်မကူး။

အားလုံးနှင့် ပြေလည်အောင် ဆက်ဆံသည်။ သူ့ကို ချီးချီးဖဲ့ဖဲ့ ပြောခဲ့သူများ
ကိုပင် အပြုံးလှလှကလေးနှင့်သာ အခင်အမင်မပျက် ပြောဆိုသည်။

ထိုအခါ သူတို့ စိမ်းဝါအပေါ် သဘောထား ပြောင်းလာကြသည်။
ခင်မင်နှစ်လိုစွာ ဆက်ဆံလာကြသည်။ မင်းလွင်ဦးနှင့် စိမ်းဝါတို့ လိုက်ဖက်
ပါပေသည်ဟု ချီးကျူး ပြောဆိုလာကြသည်။

တချို့က ဆိုလျှင်-

“စိမ်းဝါ အသားလေးတွေက ညက်နေတာပဲ၊ ဘာတွေများ လိမ်းလို့
လဲ ဟင်”

ဟု မေးလာကြသည်။ သူတို့ အချင်းချင်းလည်း-

“စိမ်းဝါ လှပုံက တစ်မျိုးဟာ၊ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊
တစ်စုံတစ်ခုကြည့်လေ လှလေ ဆိုတာမျိုး၊ ဒါလည်း ပါရမီပဲ”

ဟု ချီးကျူးကြပြန်သည်။

စိမ်းဝါကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩနေသည်။ ကံဇာတာ တက်တယ်
ဆိုတာ ဒီလိုဟာမျိုးလားဟု တွေးမိ၏။ အဆင်ပြေချင်ပြီ ဆိုတော့လည်း အစစ
အရာရာ အကောင်းတွေချည်း။

အထူးသဖြင့်တော့ မောင်နဲ့ ပတ်သက်လို့။

မောင်က စိမ်းဝါကို အလွန်ချစ်သည်။

“မောင် လူမှန်း မသိတတ်ခင် အရွယ်ကတည်းက မေမေ ဆုံးသွားခဲ့ တာပဲ။ မောင်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ဖေဖေကပဲ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် လာရတာ။ ဒါကြောင့် မိတဆိုးလေးတွေ ဆိုပြီး ဖေဖေက သိပ်ချစ်တာပေါ့။ မောင်တို့ ငယ်ငယ်က ချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ကြီးပွားလာတာ။ မေမေ မရှိတော့ ဖေဖေက နောက် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အလုပ် ကို ဖိလုပ်ခဲ့တာကိုး”

မင်းလွင်ဦးက သူ့မိသားစုအကြောင်း ပြောပြနေ၏။ မင်းလွင်ဦး၏ စကားများအရ သူသည် သူ့ဌေးသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ဆောင့်ကြွားကြွား ပုံစံ မပေါက်သည့် အကြောင်းကို သိရသည်။

“ဖေဖေက အောက်ခြေကနေ ဘဝကို စခဲ့ရတာ။ ရုပ်ရှင် စက်အဖွဲ့ တစ်ခုမှာ နေ့စား အလုပ်သမားကလေးပေါ့။ နောက်မှ ဖေဖေ ကြိုးစားမှုကြောင့် အသံဖမ်းစက်ဆရာ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီမှာ မေမေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာပဲ။ မေမေက စက်ပိုင်ရှင်ရဲ့ သမီးလေ။ မေမေရဲ့ မိဘတွေက အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ ဖေဖေကို ဦးစီးလုပ်ခိုင်းတယ်။ ဖေဖေက စက်ငှားရုံတင် မကဘူး။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ တခု ထောင်ပြီး ကားထုပ်တွေ ထုတ်လုပ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မောင်တို့ ဒီအခြေအနေ ရောက်လာတာ’

ဖော်ပြောစကား

“မောင်တို့ ကံကောင်းတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက အမြဲပြောတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့လူက မွေးလို့ သူဌေးသား ဖြစ်လာတာ ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစား ရှာဖွေတတ်ရမယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် မောင်တို့ ညီအစ်ကိုကိုလည်း ချမ်းသာပေမယ့် ချစ်သာ ချစ်တာ ပေါ်ကြော့နေခွင့် မပေးဘူး၊ ကိုကိုဆိုရင် ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ နေ့ကစပြီး မုန့်ဖိုး မရတော့ဘူး”

“ဘယ်လို၊ ဘာဖြစ်လို့ မရတာလဲ”

“ဖေဖေက ကိုယ့်မုန့်ဖိုး ကိုယ် ရှာရမယ် ဆိုပြီး အလုပ်ထဲမှာ ခိုင်း တာပဲ၊ ကျောင်းအားတဲ့ အချိန်မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ထဲ ဝင်လုပ်ရတယ်၊ မီးထိုး မှန်ထိုး အောက်ခြေသိမ်းက စလုပ်ရတယ်၊ အဲဒီအတွက် ဖေဖေက လုပ်အားခ ပေးတယ်၊ အဲဒီငွေနဲ့ သုံးရတယ်”

“မောင့်ကျတော့ကော”

“မောင့်အလှည့်ကျတော့ နည်းနည်းတော်သွားတယ်၊ ကိုကိုလောက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုကိုက မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်လေ၊ အလိုလည်း လိုက် တယ်၊ ကိုကိုက ဖေဖေကို ပြောတယ်၊ မောင့်ကိုတော့ အလုပ်ထဲမှာ သိပ်မခိုင်း ပါနဲ့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျောင်းတက်ပါစေ ဆိုပြီးတော့၊ ဒါတောင် မောင် လည်း အားရင် အားသလို ဝင်လုပ်ရတာပဲ၊ အဲ... မောင်လည်း ဘွဲ့ရရော၊ ဖေဖေက မင်း ဘွဲ့ရပြီ၊ အလုပ်လုပ်တော့၊ ငါ ဆက်ထောက်ပံ့ဖို့ မလိုတော့ဘူး ဆိုပြီး အလုပ်ထဲမှာ တာဝန်ပေးတယ်၊ ပြီးတော့ လခပေးတယ်၊ မောင် အဲဒီ ငွေနဲ့ သုံးရ စွဲရတယ်”

မောင်ဖေဖေကို စိမ်းဝါ လေးစားသွားသည်။ ပြီးတော့ ကြောက်လည်း ကြောက်မိသည်။ သူ့အတွက်လည်း စိုးရိမ်သွားမိ၏။

“မောင်နဲ့ စိမ်းဝါကို မောင့် ဖေဖေက သဘောတူပါ့မလား ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ သဘောမတူရမှာလဲ”

“စိမ်းဝါတို့က ဆင်းရဲတာကိုး”

“ဟာ... ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဖေဖေက ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်ရမယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး၊ တကယ်ဆိုရင် မောင့်မှာ ရည်းစားရှိနေ ပြီ ဆိုတာပဲ လိုတယ်၊ အဲဒါ သိရင် ဖေဖေ ဝမ်းသာသွားမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆိုတော့ မောင်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို အဲဒီကိစ္စကြောင့်ပဲ ဖေဖေက အားမလို အားမရ ဖြစ်နေတာ’

“မောင့်စကားက အဆန်းပဲ”

“ဒီလိုကွာ၊ မောင်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး အချစ်ကိစ္စမှာ မစွဲကြဘူးလေ’

“မောင်လား မစွဲတာ”

“ခုမှစွဲတာကိုး၊ ဖေဖေက မင်းတို့မှာ ရည်းစား ရှိနေပြီလားလို့ မေးလို့ ခေါင်းခါပြရင် ဖေဖေ မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားတာပဲ၊ ညွှဲလိုက်တာကွာလို့ ခဏ ခဏ အပြောခံရတယ်၊ ကိုကိုဆို ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ဖေဖေက ကိုကိုကို ပြောတယ်၊ မင်းအသက် သုံးဆယ်ပြည့်လို့မှ မိန်းမ မရရင် မိန်းမလျာလို့ သတ်မှတ်မယ်တဲ့”

“မောင့်ကိုကိုက ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ သူက အလုပ်ပဲ စိတ်ဝင်စားတာ”

“မောင်ကတော့ကော”

“မောင်ကလား၊ အလုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားတယ်၊ အချစ်လည်း စိတ်ဝင်စားတယ်”

မင်းလွင်ဦးသည် စိမ်းဝါကို ထိဖို့ ကိုင်ဖို့ မရဲသေး။ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားဖို့တောင် အနိုင်နိုင် အားတင်း နေရသည်။ ပခုံးချင်း တစ်ချက် တစ်ချက်ထိမိအောင် လက်မဝက်လောက် စိမ်းဝါဘက် တိုးရတာ အုတ်တံတိုင်း တစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ရသလို ပင်ပန်းလှသည်။

မောင်က သူ့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မောင့်
သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုလို့ မောင့်လိုပဲ သူဌေးသားတွေဟု ထင်မိသေးသည်။

မဟုတ်။ မောင့် အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ဆိုတာတွေက ကျောင်းမှာ
တုန်းက ကဗျာစာအုပ် စုထုတ်ခဲ့ကြသော သူတွေ။ ကဗျာဆရာတွေ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ငွေကြေး ချို့တဲ့ကြမှန်း သိသာသည်။ မောင်နှင့် ပတ်သက်
၍လည်း သူဌေးသားလေးမို့ သာလို့ ပေါင်းသည့် ပုံစံမျိုး မဟုတ်ကြ။ ကဗျာ
ရေးသူအချင်းချင်း ပေါင်းသည့် ပုံစံမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

စားသောက်ကြရာတွင် မောင်က ငွေရှင်းသည်။ ဒီအတွက် သူတို့က
လည်း အားတုံ့အားနာ ဖြစ်မနေ။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဆင်းရဲ ချမ်းသာ
မတွေးဘဲ သူငယ်ချင်း ဆိုသော အဖြစ်ကိုသာ တွေးကြောင်း သိသာလှသည်။

စိမ်းဝါကိုလည်း တွေ့တွေ့ချင်းပင် သူငယ်ချင်းလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံ
ကြသည်။ သူတို့ကြားမှာ စိမ်းဝါ အနေရ မခက်တော့။

“ငါ့သူငယ်ချင်း သိပ်တော်တယ်ကွာ၊ ငါတို့နဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်
နိုင်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးကို ရွေးနိုင်တယ်”

ဟု စိန်ကောင်းက ပြောသည်။ မင်းလွင်ဦးက-
‘ဟင်... မင်းတို့နဲ့ တည့်မယ့် လူကိုပဲ ငါက တမင်လိုက် ရွေးထား

တာ ကျနေတာပဲ’

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းလို ကောင်မျိုးက ငါတို့လို ကဗျာဆရာတွေကို အထင်မကြီးတတ်တဲ့ ဟာမျိုး ရွေးမိရင် သွားရော”

ရှားမီးက စိန်ကောင်းဘက်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒါကတော့ကွာ၊ ငါကလည်း မင်းတို့လို စိတ်ထားမျိုး ရှိတာပဲ၊ ငါရွေးတဲ့ လူဟာ မင်းတို့ သဘောကျ ဖြစ်တာ မဆန်းပါဘူး”

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မစိမ်းဝါကကော ဒီကောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရွေးတာလဲ”

ဝင်းနီက မေးသည်။ သူက ရိုးရိုး မေးသော်လည်း အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုး ပေါက်သွားမှာ စိုးသဖြင့် စိန်ကောင်းက မျက်စောင်းခဲ့သည်။ စိမ်းဝါက သူ့ကို မသင်္ကာ၍ မေးခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်သည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး”

ဟု ရှက်ပြုံးဖြင့် ဖြေသည်။

“ဒါ အကောင်းဆုံး အဖြေပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ ...”

ဟု ရှားမီးက စကားစလိုက်စဉ် မင်းလွင်ဦး ဖြတ်၍-

“ဟေ့ကောင်၊ တန်ရာတန်ရာ ပြောကွ၊ အချစ်အကြောင်း မင်းက ဘာသိလို့လဲ၊ ရည်းစားဆိုလို့ စိတ်ကူးနဲ့မှန်းပြီး ကဗျာ ရေးဖို့တောင် မရှိတဲ့ ကောင်ကများ”

“ဪ... မင်းကတော့ ရှိပြီပေါ့၊ လက်စသတ်တော့မင်းက မစိမ်းဝါကို တကယ်ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါတို့ကို ကြွားလို့ရဖို့အတွက် ချစ်တာကိုး”

ရှားမီးက နောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မင်းလွင်ဦး မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားပြီး-

“မင်း ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့ကွ”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။ ဝင်းနီက-

“ဟာ... ဒီကောင် မလွယ်ပါလား၊ နည်းနည်းလေးတောင် အပြော မခံဘူး ကြည့်စမ်း၊ ဒီလောက်တောင်ပဲလား သူငယ်ချင်းရယ်”

ထိုအခါကျမှ မင်းလွင်ဦး မျက်နှာ ပြန်ကြည်လာပြီး-

“စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပေါ့ကွာ၊ ခုမှ တွေ့ဖူးတာ၊ နည်းနည်း ပါးပါး အားနာဦးမှပေါ့၊ တကယ် ထင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

“ငါကလည်း တကယ် ပြောနေတာပဲ”

ရှားမီးက ထပ်လုပ်နေသေးသည်။ မင်းလွင်ဦးက လက်သီးနှင့် ရွယ် သည်။ စိမ်းဝါက ပြုံးနေလိုက်သည်။

“ဒီကောင်ကို မယုံနဲ့ဗျ၊ သူက ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တွဲနေတာ၊ ဟိုစားသောက်ဆိုင်က ကောင်မလေးဆို ခုထိ စွဲလမ်း တုန်းပေါ့”

“ဟာ၊ လုပ်ပြန်ပြီ ဒီကောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

ဟု ဝင်းနီက ဝင်ပြောသည်။ စိန်ကောင်းက စိမ်းဝါကို အားနာသွား ပြီး စကားပြောင်းလိုက်သည်။

“မစိမ်းဝါ သိပ်ကံကောင်းတယ်ဗျ၊ ဒီကောင်က ကဗျာဆရာသာ ဆိုတယ်၊ ဆေးလိပ်လည်း မသောက်၊ အရက်လည်း မသောက်ဘူး”

“ဘာဆိုလဲကွ၊ ကဗျာဆရာ ဆိုရင် သောက်ရမယ်လို့ ဥပဒေ ရှိလို့ လား”

ဆိုပြီး မင်းလွင်ဦးနှင့် သူတို့တစ်တွေ ငြင်းခုံကြပြန်သည်။ လမ်းခွဲကြခါနီးတွင် စိန်ကောင်းက “ဟိုကိစ္စ မစိမ်းဝါကို ပြောပြီး ပြီလား”

ဟု မေးသည်။ မင်းလွင်ဦးက ခေါင်းခါပြသည်။

“မောင့်သူငယ်ချင်းတွေကို ဘယ်လို သဘောရလဲ”

အပြန်လမ်းတွင် မင်းလွင်ဦးက မေးသည်။

“စိမ်းဝါတော့ သဘောကျတယ်၊ ပွင့်လင်းကြတာကို အကြိုက်ဆုံးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်တွေက ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ သူတို့ ကြိုက်ရင် ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူးပဲ၊ စိမ်းဝါတော့ သူတို့ တော်တော် ကျေနပ်သွားကြပုံရတယ်”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြ ဆိုကြတော့ မောင့် အကြောင်းတွေ လည်း ပိုသိရတာပေါ့”

“အမယ်၊ ဘာတွေများ သိလာရလို့လဲ”

“ဟိုစားသောက်ဆိုင်က ကောင်မလေး ဆိုတာလေ”

“ဟာ... အလကားပါ”

“ပြောပါ မောင်ရယ်၊ စိမ်းဝါ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ မောင် ဒီထက်မက စွဲနိုင်တယ် ဆိုတာတောင် သိပြီးသားပဲ”

ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး ဆိုသော်လည်း စိမ်းဝါ အသံက အားငယ်သံ။ မင်းလွင်ဦးက ရယ်လိုက်သည်။

“ပြောဆိုလည်း ပြောရတာပေါ့၊ အဲဒီ စားသောက်ဆိုင်က ဆိုတာက မောင့်ကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေတာ”

“လှလား”

“အင်း... ဆိုပါတော့”

“မောင်က ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်တာလဲ”

“ကြိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ သူက မိန်းမအစစ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခြောက်ကြီး”

“ဟယ် တော့”

မင်းလွင်ဦး တဟားဟား ရယ်နေသည်။

“အခြောက်ကြီးကို ရည်းစားလုဖက်လို့ သဘောထား နေရတာ တော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့ စိမ်းဝါရယ်”

“စိမ်းဝါရဲ့ အခြေအနေက အဲဒီလို သဘောထားသင့်ရင် ထားရမယ်လေ၊ စိမ်းဝါက မိန်းမလျှာ တစ်ယောက်လောက်တောင် မလှဘူး မဟုတ်လား”

“စိမ်းဝါကလည်း ကွာ”

မင်းလွင်ဦးက ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီစကားမျိုး ပြောရတာလဲ စိမ်းဝါရယ်၊ စိမ်းဝါကို မောင် ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာ မသိသေးဘူးလား ဟင်”

“သိတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိမ်းဝါ နေရာကနေ ကြည့်ပါလား၊ မောင့်ကို ဘယ်လောက်ပဲယုံယုံ၊ စိတ်ထဲမှာ လုံးဝ စိတ်ချလက်ချ မရှိနိုင်သေးတာတော့ အမှန်ပဲလေ၊ စိမ်းဝါ ဘဝက သုညပဲ မဟုတ်လား”

“သုညဟာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးပေါ့ စိမ်းဝါရယ်၊ သင်္ချာ ပညာရပ် တစ်ခု
လုံးဟာ သုညပေါ်မှာ အခြေခံပြီး တည်ဆောက်ထားရတာ မဟုတ်လား၊
အပေါင်းလည်း မဟုတ်၊ အနုတ်လည်း မဟုတ်တာ သုညတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊
ဒီလိုပဲ သုညဟာ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ ကမ္ဘာကြီးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊
နေမင်းကြီးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လပြည့်ဝန်းလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့
အချစ်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဒီနေ့ မောင် လာလိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်။ လာမည် ဟူ၍တော့ ကြံပြီး ပြောမထား။

မောင်က တစ်ခါတစ်ခါ အလုပ်ကိစ္စနှင့် သွားလာရင်း ဒီဘက် လမ်းကြိုလျှင် ဝင်ဝင် လာတတ်သည်။ ကြိုပြော မထားသဖြင့် အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်သည်။

သူ ရောက်လာသည့် အချိန်မှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေစေချင်သည်။ ဒါမှ တော်ကာကျသည်။ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် ဆိုလျှင် မောင် နှင့် ယှဉ်လိုက်သောအခါ လက်ကိုင် ပဝါနှင့် လက်သုတ် ပဝါလို ဖြစ်နေတတ် သည်ဟု သူ ထင်၏။

ထို့ကြောင့် ထမင်းဟင်း ချက်ပြီးပြီးချင်း ရေမိုးချိုး၊ သနပ်ခါး လိမ်းပြီး အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားထဲက အသပ်ရပ်ဆုံးကို ဝတ်ထားလိုက်၏။

ပြီးတော့ စာပေးစာယူ သင်တန်းဌာနသို့ ပို့ရမည့် အဖြေလွှာတွေကို ပြန်စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။

“စိမ်းရေ...ဧည့်သည် လာတယ်”

အောက်ထပ်မှ ကျောင်းသူ တစ်ယောက်က လှေကားရင်းမှ လှမ်း အော်သည်။

မောင့်ကား ဝင်လာတာ တွေ့လျှင် ဒီလိုပဲ အော်ပြီး နောက်နေကျမို့ ကားသံကို နားစွင့်သည်။ မကြားရ။ ကားမပါဘူး ထင်ပါရဲ့။

အပေါ်ထပ် တက်လာမှာပဲဟု တွက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်စောင့် နေလျှင် ကောင်းမလား။ သူ ရောက်လာလျှင် ဆရာမြင့်၊ ဒေါ်လေးနွယ်ဟု အော်ခေါ်တတ်သည်။ ထိုအခါကျမှ အခန်းထဲက ထွက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူး သည်။

တော်တော်ကြာသည်အထိ အပေါ် တက်မလာသေး။ နောက်တော့ မမဝင်း ရောက်လာပြီး...

“အောက်ထပ်က ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာနေတယ်၊ စိမ်းဝါတို့ မြို့ကလို့ ပြောတယ်”

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

အမေက လူကြုံမှာလိုက်တာလား။ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုကြွက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်ဟု လှေကားမှ ဆင်းလာရင်း တွေးနေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲ ဖြတ်ဝင်လိုက်တော့ ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။

ကိုကျော်သက်။ တစ်ခါတုန်းက ကိုကျော်သက်။

သူ့မျက်နှာထား ချက်ချင်း တင်းသွား၏။ ပြီးမှ ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ ဟု တွေးပြီး သာမန် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ဧည့်ဝတ်ပြုသည့် စကား ပြောသလို-

“ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ”

ဟု လေသံမှန်မှန် ပြောရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုကျော်သက်က ဘာမှ မပြောသေးဘဲ စိမ်းဝါကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ သည်။

ဪ... တစ်ချိန်တုန်းက သူ ဒီလိုကြည့်လိုက်ရင် စိမ်းဝါရင်ထဲ ရှိန်းခနဲ ဖိန်းခနဲပေါ့။ ခုတော့ တိရစ္ဆာန်ရုံရှိ လှောင်အိမ်ထဲက ကျားတစ်ကောင်ကို မြင်ရသလောက်တောင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု မရှိ။

“ဘာကိစ္စများ ထွေထွေထူးထူး ရှိလို့လဲ”

ဟု စိမ်းဝါက မေးသည်။

ကိုကျော်သက်သည် ခုထိ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိသေး။ သူ ထင်ထားခဲ့တာက သူ့ကို တွေ့လျှင် စိမ်းဝါက ဒေါသတကြီး စွပ်စွဲပြောဆိုမည်။ ပြီးတော့ ငိုမည်။ ထိုအခါကျမှ သူ ချောလိုက်လျှင် စိမ်းဝါ အရည်ပျော်သွားလိမ့် မည်။ စိမ်းဝါကို သူ့လက်ခုပ်ထဲမှာပဲ ရှိနေတုန်းဟု တွက်ဆခဲ့တာ အမှားကြီး မှားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အားမလျှော့သေး။ ကြိုးစားကြည့် ရဦးမည်။

“စိမ်းလေးကို တွေ့ချင်လို့ လိပ်စာကို မရမက စုံစမ်းပြီး လာခဲ့တာ”
လေသံကို အလိုက်လှဲဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသည်။

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

စာမေးပွဲ မဖြေနိုင်တော့မှန်း သိသော်လည်း ရလို့ရငြား စိတ်ကူးတည့်ရာ လျှောက်ဖြေနေသူ တစ်ယောက်လို ပုံစံမျိုးဖြင့် ကိုကျော်သက်က-

“ကိုသက် စိမ်းလေးကို တောင်းပန်ချင်လို့ လာတာပါ”

အရင်က အသုံးအနှုန်းတွေ မသုံးပါနဲ့တော့ ကိုကျော်သက်ဟု စိမ်းဝါ ပြောမည် ပြုပြီးမှ စကားသိပ် မရှည်ချင်သဖြင့် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ဆက် နားထောင်နေလိုက်သည်။

“စိမ်းလေး အပေါ်မှာ ကိုသက် ပြုမူခဲ့တာတွေ သိပ်မှားသွားတယ်၊ အင်းလေ... ငယ်လည်း ငယ်သေးတာကိုး”

စိမ်းဝါ ရယ်ချင်သွားသည်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက ပိုတောင် ငယ်သေး တယ်လေဟု စိတ်ထဲမှ ပြောသည်။

“ခုတော့ ကိုသက် ကောင်းကောင်းသိပါပြီ၊ ကိုသက်ရဲ့ ဘဝမှာ တကယ် ချစ်တဲ့သူဟာ စိမ်းလေးပဲ ဆိုတာ၊ ဒါကြောင့် ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ အပြီးအပိုင် လမ်းခွဲလာခဲ့တာပဲ”

ခဏရပ်၍ သူ့စကား ဘယ်လောက် တာသွားသလဲဟု အကဲခတ် သည်။ အားရစရာ မရှိသေးကြောင်း တွေ့ရသော်လည်း ဆက်၍ ပြောသည်။

“ကိုသက် အများကြီး မှားခဲ့တယ် ဆိုတာ ထပ်ပြီး ဝန်ခံပါရစေဦး၊ နောက်နောင်ကို စိမ်းလေး အပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ တစ်သက်လုံး နေသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် စိမ်းလေး အနေနဲ့ ကိုသက် အပေါ်မှာ....”

“တော်လောက်ပါပြီ ကိုကျော်သက်”

ဟု ဟန်တားလိုက်ရသည်။

“ကိုသက်ကို စိမ်းလေး မုန်းနေတုန်းပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲဒါတွေ ပြောနေရမယ့် အချိန် မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အခု ကျွန်မမှာ ခရီးဖော် တစ်ယောက် ရှိနေပါပြီ၊ ကိုမင်းလွင်ဦး တဲ့၊ ရွှေဦး ရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်ရဲ့ သားပေါ့”

ဒီလောက်ထိ တိတိကျကျပြောဖို့ မလိုအပ်မှန်း သိသည်။ မောင့် ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဖော်ထုတ်၍ ကြားသလို ဖြစ်သွားမှန်းလည်း သိသည်။ သို့တိုင် အောင် သူ့စိတ်ထဲက ဒီအတိုင်းပဲ ပြောချင်နေသဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကိုကျော်သက်သည် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားခြင်းကို မဖုံးမိနိုင်၊ သက်ပြင်းကို တမင်အသံမြည်အောင် ချသည်။

“ကိုသက် နောက်ကျသွားပြီပေါ့”

ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောသည်။ ဒီလောက်ဆို သူ နားလည်ဖို့ သင့်ပြီ၊ ပြန်ဖို့ ကောင်းပြီ။ သို့ရာတွင်မပြန်သေးဘဲ အတော်ကြာအောင် ထိုင်ခိုင်းပြ နေသည်။ မတတ်နိုင်။

“ကျွန်မ ကျောင်းစာတွေ လုပ်စရာ ရှိသေးတယ်”

ဟု သတိပေးလိုက်မှ မပြန်ချင်ပြန်ချင် ထထွက်သွားသည်။ သွားခါ နီးမှာ ကိုသက်ကတော့ အမြဲမျှော်လင့်နေဦးမှာပဲဟု ပြောသွားသေးသည်။

ကိုကျော်သက် လာသွားသည့် အကြောင်း မောင့်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ မောင် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်သွားတာ မြင်လိုက်သဖြင့် စိမ်းဝါစိုးရိမ်သွား၏။

“မောင်”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ မင်းလွင်ဦးက-

“အဲဒါတွေ ဘာကြောင့် မောင့်ကို ပြောပြနေရတာလဲ၊ မပြောဘဲ နေလိုက်ရင် ပြီးရော”

“စိမ်းဝါ တောင်းပန်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို ပြောပြသင့်တယ် ထင်လို့၊ စိမ်းဝါ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြောပြချင်နေလို့ပါ၊ မောင် စိတ်မချမ်းသာ အောင် လုပ်မိပြီလား ဟင်”

“ရုတ်တရက် ဆိုတော့ စိတ်ထဲ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတာပါ၊ ဒီလောက် တော့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ စိမ်းဝါရယ်၊ မောင် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် ဆိုလိုတာက ဒီကိစ္စ မောင့်ကို မပြောဘဲ နေလိုက်ရင်လည်း ရတာပဲလို့ ပြောတာပါ”

“မပြောဘဲ မနေနိုင်လို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ ခုအချိန် သူ့အပေါ်မှာ စိမ်းဝါ ဘယ်လို သဘောထားတယ် ဆိုတာလည်း မောင် သိစေချင်လို့”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“သူ့ကို မြင်တော့ စိမ်းဝါ တုန်လှုပ်သွားသင့်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကို စိမ်းဝါ မုန်းလည်း မမုန်းဘူး”

ဟု ပြောပြီးမှ မင်းလွင်ဦး အဓိပ္ပာယ် ကောက်လွဲသွားမလားဟု စိုးရိမ်ပြီး တစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။ မင်းလွင်ဦးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရုံသာ ရှိသဖြင့် -

“ဘာဖြစ်လို့ မမုန်းတာလဲ ဆိုတော့ သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားတော့လို့ပဲ၊ သူ့ကို မုန်းနေတယ် ဆိုရင် သူနဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို ခုထိ အသိအမှတ်ပြုနေတဲ့ သဘော ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ချစ်ခဲ့တာကို မမေ့နိုင်သေးလို့ သာ မုန်းနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ ခုတော့...”

“တော်လောက်ပါပြီ စိမ်းဝါရယ်၊ သိပ်ရှင်း မနေပါနဲ့တော့၊ စိမ်းဝါကို မောင် ယုံပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ထိ ယုံသလဲ ဆိုတာ စိမ်းဝါ သတိမထားမိလို့ပါ”

“ဘာကိုပါလိမ့်”

“အဲဒီလူရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတောင် မောင် မမေးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“သူ့နာမည်က...”

“မပြောနဲ့လေ၊ မောင် မသိချင်ပါဘူး၊ မောင် သိတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီလူထက် မောင်က ပိုပြီး ကံကောင်းလို့ အခု စိမ်းဝါရဲ့အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရတာ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျေနပ်တော့၊ ကဲ... ဒါတွေ မေ့ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး မောင်နဲ့ စိမ်းဝါ သိပ်ချစ်သွားကြဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

“မောင်ရယ်... စိမ်းဝါအပေါ်မှာ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ရတာလဲ”

“အဖြေက လွယ်လွယ်လေးပါ၊ ချစ်နေလို့ပေါ့”

စိမ်းဝါ မောင့်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“နောက်များ ကျနေလား မသိဘူး”

ဟု စိမ်းဝါက ပြောရင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သည်။ မမဝင်းက အမိ လိုက်လျှောက်နေရာက-

“ပြမှာက ခုနစ်နာရီမှ မဟုတ်လား၊ ခုမှ မတ်တင်း ရှိသေးတာ”

“မသိဘူးလေ၊ သူက ခြောက်နာရီခွဲ အရောက် လာပါလို့ ပြောထားတာ၊ မမဝင်း အိပ်ရာထ နောက်ကျနေတာနဲ့ပဲ”

စိမ်းဝါက မမဝင်းကို အပြစ်တင်သည်။

“ဟယ်... လေးနာရီကတည်းက ထရမယ် ဆိုတာတော့ လွန်လွန်းပါတယ်”

ဒီနေ့ မင်းလွင်ဦးတို့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သည့် သံယောဇဉ် အလွမ်း ဇာတ်ကား အထူးပွဲ ပြသည်။ မင်းလွင်ဦးက စိမ်းဝါနှင့် မမဝင်းတို့ကို ဖိတ်သည်။

မူလအစီအစဉ်က ဦးခင်မောင်မြင့်နှင့် အတူတူလာကြဖို့ပင် ဖြစ်၏။ နောက်တော့ ဦးခင်မောင်မြင့်က မင်းလွင်ဦးတို့အိမ်မှာ အိပ်ပြီး မနက် တစ်ခါ တည်း သွားမည် ဆိုသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းလွင်ဦးက လာဖို့ ကား စီစဉ်ပေးမည်ဟု ပြောသေးသည်။

သူ အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ကြားက တာဝန်ပိုမည် စိုးသဖြင့် စိမ်းဝါက ကိုယ့်တာသာ ကားငှားလာမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကားငှားလို့ မလွယ်။ ရပြန်တော့လည်း ကားခ မတန်တဆ တောင်းသဖြင့် စိမ်းဝါက နှမြောပြီး မငှားဘဲ ဘတ်စ်ကား ဖြင့်ပင် လာခဲ့သည်။

နေပြည်တော်ရုံရှေ့မှာ လူတွေ တရုံးရုံး ဖြစ်နေ၏။ ရုပ်ရှင်လာကြည့်သူ တွေအပြင် မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေကို လာကြည့်ကြသူတွေပါ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်နေသည်။

ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာတိုင်း ဝိုင်းအုံကြည့်ကြသည်။ မင်းသား၊ မင်းသမီး တစ်ယောက်ယောက် ဆိုလျှင် လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်ကြ၊ ထိုမင်းသား၊ မင်းသမီးအကြောင်း အချင်းချင်း ဝေဖန်ကြသည်။

ရုပ်ရှင်ပြခန်းနီးသဖြင့် လူတွေ ရုံထဲ တဖွဲ့ဖွဲ့ ဝင်နေကြသည်။ စိမ်းဝါတို့ နှစ်ယောက်လည်း ရုံရှေ့ ရောက်သောအခါ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေ၏။ အထဲ ဝင်ရမလား၊ အပြင်မှာပဲ နေရဦးမလား မသိ။ ဒီလိုပွဲမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူး သဖြင့် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရုံထဲမှ မင်းလွင်ဦး ထွက်လာသည်။ လူအုပ်ကြားမှာ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာနေသည်။

စိမ်းဝါတို့ သူ့ဆီ လျှောက်အသွားတွင် သူကလည်း မြင်သွားပြီး အပြေးတစ်ပိုင်း လှမ်းလာ၏။

“နောက်ကျလိုက်တာ၊ လာမှ လာပါ့မလားလို့၊ ခုန တစ်ခေါက် ထွက် ကြည့်သေးတယ်၊ လာ... လာ... ရုပ်ရှင်က ပြခန်းနေပြီ”

မင်းလွင်ဦးက ဦးဆောင်၍ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။

ရုံတွင်းသို့ ဝင်သည့် အပေါက်ဝတွင် အသက် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်တွင်းရှိ လူကြီးတစ်ယောက်က ဧည့်သည်များကို ဆီးကြို၍ နှုတ်ဆက်နေသည်။ ခန့်ခန့်ညားညား ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါမြင်ရုံဖြင့် မင်းလွင်ဦး၏ အဖေ ဦးသိန်းဦးမှန်း သိသာသည်။ မောင်နှင့် ရုပ်ချင်း တော်တော်တူသည်။

သူ့ဘေးမှာ ရုပ်နေသူက မောင့်ကိုကို ဖြစ်လိမ့်မည်။ မောင့်လောက် အရပ်အမောင်း မကောင်း။ အသားလည်း နည်းနည်းညိုသည်။

မင်းလွင်ဦးက သူ့အဖေနှင့် စိမ်းဝါတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။
 “ဖေဖေ... ဒါ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူက မမဝင်းတဲ့ သူက တော့....စိမ်းဝါ”

အာိုးကြီးက စိမ်းဝါကို တစ်ချက် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ စိမ်းဝါ အနေရ ခက်သွားပြီး မျက်လွှာချလိုက်၏။

“ဪ... အေး၊ ခုလို လာကြည့်တာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ... သား နေရာလိုက်ပြလိုက်ပါဦး”

စိမ်းဝါတို့ ရုံထဲ ဝင်သွားစဉ် ဦးသိန်းဦးက မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ကြောင်း စိမ်းဝါ မသိခဲ့။ ရုံထဲမှာ စိမ်းဝါတို့ ခုံနံပါတ်ကို မင်းလွင်ဦးက လိုက်ရှာပေးသည်။

“ကဲ... အေးအေးဆေးဆေးသာ ကြည့်ကြတော့၊ ကျွန်တော်ကတော့ အလုပ်ကလေးတွေ ရှိသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အပြန်ကျရင် ဆရာမြင့်နဲ့ အတူတူပြန်နော်၊ ကား စီစဉ်ထားတယ်”

မင်းလွင်ဦးက ဘေးခုံများမှ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“အာိုးကြီးက စိမ်းဝါကို အကဲခတ်ကြည့်နေတာ သတိထားမိလား”

“သိတယ်၊ လူကို ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားတာပဲ”

“သူ ကြည့်ပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ စူးစမ်းတဲ့ အကြည့်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အံ့ဩနေသလိုလို ဘာလိုလို”

“သိပါဘူး မမဝင်းရယ်၊ စိမ်းဝါတော့ ရှက်တာရော လန့်တာရော ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး”

ထိုစဉ်မှာပင် မီးတွေ တဖြည်းဖြည်း မှောင်သွားပြီး ရုပ်ရှင်စပြုသည်။

စိမ်းဝါတို့ကို ပေးထားသော နေရာမှာ အထူးရွေးချယ်ထားသော နေရာမှန်း သိသာသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ ကြားမှာ၊ စိမ်းဝါ ဘေးမှာ ချိပြီး ထိုင်နေသည်။ မမဝင်းဘေးက ခုံမှာတော့ ညွန့်ဝင်း ရှိနေသဖြင့် မမဝင်း သဘောတွေ ကျနေသည်။

မင်းလွင်ဦးက အဆင်ပြေမှာပါဟု အထပ်ထပ် ပြောထားသည့်တိုင် စိမ်းဝါ စိုးရိမ်စိတ် မပျောက်ဘဲ မနေနိုင်။ ရုပ်ရှင်အထူးပွဲပြသည့် ညနေက မင်းလွင်ဦး အိမ်ကို ရောက်လာသည်။ သတင်းထူးတစ်ခုကို လာပြောပြခြင်း ဖြစ်၏။

“ဖေဖေက စိမ်းဝါကို မြင်တော့ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ် တဲ့”

“ဒါပေါ့လေ၊ ငါ့သားနှယ် ကြိုက်စရာရှားလို့၊ ဒီလို အရုပ်ဆိုးဆိုး တောသူမကိုမှ ကြိုက်ရသလားလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘယ်ကလာ၊ ကြားရင် စိမ်းဝါ အံ့ဩသွားမယ်”

“ကဲလေ... အံ့ဩရအောင် ပြောစမ်းပါဦး”

“မနက်က ရုံထဲ အဝင်မှာ မိတ်ဆက်ပေးတော့ ဖေဖေ စိမ်းဝါကို ကြည့်ပုံက တစ်မျိုးပဲလို့ မောင် ထင်မိတယ်”

“မမဝင်းကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောတယ်၊ စိမ်းဝါကတော့ ထူပူနေလို့ ဘာမှ မသိပါဘူး”

“မောင်လည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ ဖေဖေနဲ့အေးအေးဆေးဆေးကို စကားမပြောဖြစ်ဘူး၊ အိမ်ကို ပြန်ကြတော့ ကားပေါ်မှာကတည်းက ဖေဖေ တစ်ခုခု ပြောချင်နေတာ သိသာတယ်၊ အိမ်လည်း ရောက်ရော၊ ... အမောတောင်